

patientia detrahat: si enim quis patiens habeatur, inde Domini majestas depretiatur. Et subdit Magn. African. Plures enim idcirco Dominum nec credunt, quia saculo iratum tandem nesciunt. Ubi enim indignationis rigor non apparet Dominationis opinio non viget.

33. Summa Domini clementia.

Theophyl.

34. D.Leo.

Non fugiens diuites a maledictione, si esuriens non vescant.

D.Leo.

35.

Apparatus exterioris sapientie magnam inducat, cum interna summa sit paupertas.

Isai. 3.

D.Hieron.

36.

D.Ambrosius.

Ex quo considera supremam, ac immensam Christi pietatem, ac clementiam, hanc maxime ostendit multis hominibus, ac universo generi humano benefaciens, suam verò justitiam in arbore, ac re insensibili ostendit. Theophylact. Non in hominem ea uent, sed in arborem, ut pote misericors.

Secundò D. Leo ferm. 7. de jejunijs, & elemosyna, sic ait: Etiam illa fides nobis cavenda est, ne sue infœcunditatis exemplo, quam Dominus Jesus, (sicut Evangelium refert) nihil habentem, quod esuriens sumeret, perpetua sterilitate damnavit: ut intelligeremus, quoniam qui esurientem non refocet, & egenum illi denegat cibum, qui quod pauperi est datum, sibi dixit impensam. Magnum, & altum documentum nobis præbet Divinus Magister, dum arborem pomis carentem sterilizat, quamvis fructuum tempus non esset, & in illa arbore insensibili instruitur arbor rationalis. Nam sit illa arbor insensibilis, ex eo quod frondoso vestitu componitur, cum naturaliter fructuum pauper esset. Non enim erat tempus scorum; quia tamen esurienti cibum non offert, inde maledictionem reportat; in quam diram execrationem deveniat rationalis arbor, nempe homo, cui Deus dedit divitias, & in pomoso vestitu, ac apparatu expendit: Quod pauperi est datum, sibi dixit impensum; nam ut ait ipse D. Leo ferm. 2. de Jejunijs: Qui divitiis abundat, pauperum est debitor.

Tertio: D. Ambrosius ad cap. 13. Lucæ, sic ait: Ista arbor folijs redundans flumibus, spem possessoris sui cassa speratorum proventuum expectatione destituit: foliorum splendida exundantia sapientiorum fructuum proventus; ipsa tamen pomis vacua, spem omnem delusit, & cum venisset ad eam, Nihil invenit præter folia: & fortasse aliquali fructu disteceret saltem proficiens aliquos suos grossos. in regione calida, ut notavi superiori quæstione, nisi tanta foliorum arrogantia luxuriaret: folia multa habebat, fructuum omnino expertis erat, latiori ornatu præfulgebat, sed cibis omnino carebat: exoptant Israëlitarum regem, & cum vidissent quandam pompatico ornatu indurum, ad summum fastigium evchere contendunt: Vestimentum tibi est, princeps esto noster: splendida vestis divitias indicabat, ipse tamen inopia laborabat, Unde eorum fallam spem ipse declarat; in domo mea non est panis: Isai. 3. n. 6. Vestis principem indicat, mensa miserum manifestat, o quantum apud multos magnates culcus est tenuissimus, tamen pauperum cibus. D. Hieron. sic ait: Populus comparatione sui locupletioverem intelligit, & principem habere desiderat; sed qui eligitur, considerans paupertatem, & imbecillitatem suam, indignum se delato honore testatur... qui ipse se sustentare vix valeat.

Quarto: D. Ambrosius ferm. 16. in Psal. 118. ait: Ante tempus ad ficulneam venit: hoc est, cito Judæi venit, opportunè gentibus: cito venit perituris, commodè credituris. Valde plantum est, quod Jesu accessus cunctis semper salutaris fuit: ubicumque accedebat Jesus, statim omne malum fugiebat, univertique salus, ac felicitas adveniebat. Cur ergo CHRISTI JESU accessus tam exitialis ficulneæ extitit? tantæ indignationis causam indicat D. Marcus: Non erat tempus scorum: Disposuerat Dominus ficulneam percutere, in eaque rigorem justitiæ ostentare, ut dixi ex Antiocheno, Eulymio, Theophylacto in exordio hujus quæstionis, ideo festinat ante fructuum tempus ad eam accedere: festinus Dei accessus non fit salutaris, si opportunitas deficiat. Proindeque Divinus accessus non ex festinatione, sed ex opportunitate commendari debet. Cito Judæi venit, opportunè gentibus; cito venit perituris, commodè credituris: Judæi, cum essent obstinati in sua malitia, cum non receperunt, proindeque cito venit; at gentibus, cum ex divina gratia essent dispositæ, opportunè venit.

Ait Regius Vates Psal. 144. num. 15. Oculi omnium in te sperant, Domine; & tu dux es eam illorum in tempore opportuno. Non enim inde ostenditur Dominus, ac suam regiam magnificentiam declarat, quod dat alimentum, sed quod tempestivè, ac opportuno tempore dat. D. Isidorus Pelusiorum lib. 3. epistol. 170. Non requirunt enim dumtaxat alii, sed etiam tempestivè. Hoc quippe potissimum est, quod omnia alii, nempe quod tempestivè porrigatur.

Quintò: ex hæcenus dictis hac, & superiori quæstione constat, quod Dominus maledixerit ficulneam, cum scorum tempus non esset, sub arbore homines intelligens, quia licet arbores tempus determinatum habeant ad germinandos fructus, non tamen homines, qui pro omni tempore tenentur, ut superiori quæstione ad 2. objectionem dixi, & præclare notat D. Paulinus epistol. 33. dicens: Sine causa videtur arbor accepisse maledictionem, quæ culpa sterilitatis carebat, si adhuc per anni tempus alienum, fructus non habebat paratos: nam infœcunda de vita, sed immatura de tempore. Sed nunquid de arboribus cura est Deo? Propter nos utique scriptum est, in quibus Deus escam suam semper vult invenire. Itaque in illa arbore salutem hominis esurientem, & ab homine debitum sibi fructum petebat. Vide quæ dixi superiori quæstione, ad finem.

QUESTIO V.

Quare cum Christus D. sua maledictione solum sterilitatem posuisset in fructibus arboris, ipsa etiam exsiccata est in ramis, folijs, ac radicibus?

Quæstio in primis inquit, an in hac arbore ficus etiam radices arefactæ fuerint? D. Hieronymus in hoc cap. 21. Matthæi videtur indicare, non esse arefactas, ut denotaretur Judæos in fine mundi esse convertendos. D. Hieron. citatus ait: Sic aruerunt folia, ut truncus ipse remaneret, & fructus ramis viret radix; quæ in novissimo tempore, si credere voluerunt, virgulta fidei pullulenti. Similiter & Beda in Beda præsentia ait: Sic aruerunt folia, & fructus ramis, radice...

Opportunitas Dei accessus exceptam dicit.

37. Dona ut magna sint, opportunitatem temporis.

38. Sub arbore...

D. Paulin.

rad x viret, de qua in novissimo tempore, si credere voluerint, virgulta fidei pullulenti.

40. D. Marc.

A radicebus arefacta.

41.

Difficultas quæstionis.

42. Principali delecto consequenter destruitur.

43. Vita infœcunda sine fructibus, idem est ac mors.

44. Psal. 77.

Idem est sterilitas ac morte affici.

45. Gen. 2.

D. Chrysol.

Tamen simpliciter tenendum est, radice ficus arefactas fuisse: hoc aperte testatur D. Marcus 11. n. 20. quod cum sequenti die transissent Apostoli: Viderunt ficum aridam factam a radicibus: Ita ibi communiter notant omnes ejus Interpretes. D. Hieronymus, & Beda: Verba faciunt non de ipsa arbore materiali, sed de Judæis in arbore significatis.

Quæstio præsens est, quomodo tota arbor arefacta est, non solum in fructibus, sed etiam in folijs, ramis, ac radicibus, cum Christus sua maledictione tantum sterilitatem in fructibus indicavit; sic enim scribit Matthæus, quod Christus dixerit: Nunquam ex te fructus nascatur: & D. Marcus sic testatur: Jam non amplius in æternum ex te fructum quisquam comedat. Cur ergo maledictionis affectus maledictionis verba excedit, & ultra extenditur ad id, quod nec maledictio denotat, nec importat.

Respondeo primò. Extincto principali, propter quod cætera sunt, consequens est, ut & cætera deleantur. Truncus, rami, folia, radix fiunt, ac producuntur a natura ad fructus edendos: ergo si pereunt fructus, pereant & cætera Sic dixit D. Ambrosius lib. de Noë, & Arca, c. 1. Quod in diluvio pereunt homines, & pecora. Quia propter hominem illa facta erant, eo utique delecto, propter quem facta sunt, consequens erat, ut illa deleterentur.

Secundò. Maledictio ficulneam fructibus in posterum privaverat; Nunquam ex te fructus nascatur in sempiternum: Viriditate frondium, & ramorum, ac radicum vita non spoliabatur, nec in his sterilitatem inferebat: Cur ergo cum fructibus privatur, vitam deperdit? Amittis fructibus noluit vitam retinere, & quæ infœcunda fructibus inutilis remanserat, melius ei erat mors, quam vita. Ac si diceret, ficulnea suam miseram sortem deplorans, Agnosce Divinæ vocis mysterium, dum fructibus spoliata maneo, ibi me sine vita demortuam agnosco: Nam apud Deum idem valet sine fructibus sterilem existere, ac omnino mortuum vitam carere.

Psalmographus narrans magna mirabilia, quæ Deus fecit in Ægypto, ait Psal. 77. n. 47. & occidit in grandine vineas eorum, id est: petiit, destruxit grandine vineas Ægyptiorum, vineæ cum suis viribus ibi permanerunt, quomodo dicuntur destructæ, ac desolatæ. Verum est, quod vites ibi permanerunt, sed steriles, & sine fructibus; & cum steriles factæ sunt, & vitam amittunt, ut mortuæ, ac vitæ deperditæ reputantur. D. Bernardus ferm. 63. in Cantica, Occidit in grandine vineas eorum, sic ait, Ostendit vitæ privatas, quæ sterilitate damnata sunt. Idem reputatur sterilitate: ac morte affici.

Scriptor Canonicus narrat, quod formavit Deus hominem de limo terræ, & inspiraverit in faciem ejus spiraculum vitæ; & factus est homo in animam viventem: & subdit Gen. 2. n. 7. Tulit ergo Deus hominem, & posuit eum in paradiso voluptatis, ut operaretur, & custodiret illum. Et ut eleganter notat D. Chrysol. homil. 14. in Genes. Non simpliciter dixit in Paradiso, sed in paradiso voluptatis, ut excellentem voluptatem, quæ fructibus esse inhabitando, nobis declararet: Si ergo in paradiso tot voluptatum

ponitur, cpr non dicitur ibi translatus, ut ejus multa jucunditate deliciaretur, eximia florum varietate recrearetur, eorumque suavissimo odore jucundaretur, & de pomis, ac fructibus tantorum arborum delectabiliter gustaret, ad neutrum eorum ibi positus dicitur: Sed ut operaretur, & custodiret illum. Quinam labor, vel operario ista? nam ut inquit D. Augustinus citand. in illo felici statu ruralibus terra non indigebat; nam sponte sua ferebat quidquid Adamus vellet; labores enim Adamo advenirent postquam lapsus est, nam ejectum Moyses tradidit hominem: Ut operaretur terram, de qua sumptus est: Genes. 3. n. 2; Rationem nobis inquit D. August. lib. 8. de Genes. ad literam, c. 8. & ait: Creator anima in corpore animalis constituta rationem dedit operandi, ac facultatem quantum anima volenti satis esset. Creavit Deus hominem cum anima viventi, statim ei adjungit rationem, & facultatem operandi: nam quamvis in illa augustissima primæva origine, nullius operationis erat indigentia, tamen ut in homine anima vivens agnosceretur, operandi cura ei imponitur: nam si absque operatione degeret, minime vivens crederetur, sed sine anima reputaretur.

Gen. 3. D. August.

Respondens autem Jesus, ait eis: Amen dico vobis, si habueritis fidem, & non hæsitaveritis non solum de ficulnea facietis: sed si monti huic dixeritis, Tolle, jacta te in mare, fiet. Et omnia quæcumque petieritis in oratione credentes, accipietis.

Matt. 31. n. 31.

Respondens autem Jesus, ait eis: Amen dico vobis, si habueritis fidem, & non hæsitaveritis non solum de ficulnea facietis: sed si monti huic dixeritis, Tolle, jacta te in mare, fiet.

Et omnia quæcumque petieritis in oratione credentes, accipietis.

VERSIONES.

Persicus n. 21 Et animo distracti non fueritis. Maldonat. Et non disceptaveritis. Burgenf. Non dijudicaveritis. Syrus. Tolle, & cadet in mare. Arabicus. Discede, & jacta te in mare. Vatablus. Mitto. Arabicus n. 22. Cum fide credentes. Syrus. Et credideritis.

ALTER TEXTVS.

Marc. 11. n. 22. Et respondens Jesus ait illis: habete fidem Dei.

Num. 23. Amen dico vobis, quia quicumque dixerit huic monti, tollere, & mittere in mare; & non hæsitaverit in corde suo, sed crediderit, quia quodcumque dixerit ei, fiat, fiet ei.

Num. 24. Propterea dico vobis, omnia credite, quia accipietis EXPOSITIO

EXPOSITIO III.

46. Jansenius.

RESPONDENS autem Jesus admirationi, ac interrogationi discipulorum de ariditate ficulneæ, ait eis: Si habueritis fidem: excellentissimam nempe, ac perfectam instar grani sinapis, Jansenius, de Fide interpretatur: tamen de vera fide divina intelligendum existimo; nam hæc simpliciter intelligitur sub nomine fidei; & non habueritis: si firma, & constanti fide vos habueritis, sicut Rom. 4. n. 20. dicitur de Abrahamo: Non habuit diffidentiam: Græcè, Incredulitate, & subdit Apostolus: sed confortatus in fide, de promissione accepta adimplenda à Deo. Non solum hoc miraculum de ficulnea arefacta ad imperium verbi vestri fieri, sed multo majora, ut si huic monti, nempe Oliveti, juxta cum hæc dixit Jesus pergens in Jerusalem, ut notat Abulensis q. 134. Franciscus Lucas, & alii Tolle, jacta te in mare: nempe, Mediterraneum, quod per spatium multarum leucarum distabat à Jerusalem: fiet ut imperatis, ac dicitis. Similia dixit Dominus supra Matth. 27. n. 20. ut ibi in præallegato loco est explicatum, tom. 4. cap. 9. à nom. 55. 56.

47.

Omnia quæcumque petieritis in oratione: Ac si dicat Christus, credite, cum oratis: & omnia impetrabitis; ipsa oratio in fide quædam omnipotentis vices habet ad impetrandum, & obtinendum quicquid affectat, ac petit: Vera enim oratio procedit ex vera fide divinæ omnipotentis, ac spe obtinendi exoptatum: Sic ait D. Bernardus serm. 4. super Missus est: Ne oratio est mo quippe oras, nisi qui credit, & sperat: Quid ergo de tuæ exignitatis conscientia vacillas; Credentes, Christi verbis, & separare rem cupitam impetratos. D. Nyssenus serm. 1. de Oratione Dominica: Oratio est conversatio, sermocinatioque cum Deo; eorum, que concupiscuntur certa fides, habendi, & obtinendi, ora cum fide, & rem exoptatam, ac desideratam habebit.

D. Bernard. Oratio est mo quippe oras, nisi qui credit, & sperat: Quid ergo de tuæ exignitatis conscientia vacillas; Credentes, Christi verbis, & separare rem cupitam impetratos. D. Nyssenus serm. 1. de Oratione Dominica: Oratio est conversatio, sermocinatioque cum Deo; eorum, que concupiscuntur certa fides, habendi, & obtinendi, ora cum fide, & rem exoptatam, ac desideratam habebit.

Interrogatio de potestate miraculorum.

Matth. 21. n. 23. Et cum venissent in templum, accesserunt ad eum docentem principes Sacerdotum, & Seniores populi dicentes: In qua potestate hæc facis? & quis tibi dedit hanc potestatem.

Num. 14. Respondens Jesus dixit eis: Interrogabo vos & ego unum sermonem, quem si dixeritis mihi, & ego dicam vobis in qua potestate hæc facio.

VERSIONES.

Arabicus, n. 23. Cum cœpisset docere. Tempore, quo docuit, ab eo interrogarunt.

Syrus. In qua autoritate hæc facis. Arabicus, n. 4. Etiam interrogabo vos de verbo.

Pægin. Hæc faciam. Ethiopic. Ego vobis notum faciam, per quam autoritatem facio hoc.

ALTER TEXTUS.

Matth. 11. n. 27. Et veniunt rursus Jerosolymam, & cum ambularet in templo, accedunt ad eum summi Sacerdotes, & Scribæ, & Seniores.

Num. 28. Et dicunt ei, in qua potestate hæc facis; & quis dedit tibi hanc potestatem, ut ista facias?

Num. 15. Jesus autem respondens, ait illis: Interrogabo & ego vos unum verbum, & respondete mihi, & dicam vobis, in qua potestate hæc facio.

Luc. 20. n. 2. Conveniunt Principes Sacerdotum & Scribæ cum Senioribus, & aiunt dicentes ad illum: dic nobis in qua potestate hæc facis: aut quis est, qui dedit tibi hanc potestatem.

Num. 3. Respondens autem Jesus dixit ad illos: interrogabo ego vos & unum verbum, respondete mihi.

EXPOSITIO IV.

Et cum venisset in templum: ut nempe oraret, ac doceret, dans nobis exemplum qua mente sit conveniendum ad Ecclesiam, ut notat Hugo.

Accesserunt ad eum docentem: Cum vidissent ingentem Christi gloriam, ut ait Chryostomus, in Imperfecto homil. 30. Non sufferentes in pectore suo invidia stimulantis ardorem. D. Marcus, Cum ambularet in templo: Fortè, quia ambulando docebat, ut dicitur de Aristotele, & erat antiqua consuetudo; vel quia hæc interrogatio bis proposita fuit, semel à quibusdam, cum tanquam è suggestu doceret in templo; & iterum ab aliis cum ambularet. Principes Sacerdotum & Seniores populi: Albertus Magn. sic commentatur, Principes: in quibus eminet potestas, Sacerdotum: in quibus debuit esse sanctitas. Et Seniores: in quibus debuit esse sapientia, & prudentia.

In qua potestate hæc facis? & quis tibi dedit hanc potestatem? Syrus: qua autoritate hæc facis? & quis tibi dedit hanc autoritatem; eandem questionem duplici modo proponunt, ut Lyran. notat: Lyran. Abulens. q. 144. nam invidiosa malitia

48.

Hugo.

D. Chryf.

Alb. Mag.

49.

Syrus.

Abulens.

malitia

malitia non uno modo, sed multipliciter dolos parat & tendit. Et cum dicunt: In qua potestate hæc facis? subintelligunt, in nulla alia nisi diaboli, ut notant in præfati D. Hieron. D. Paschas. lib. 9. in Matthæum; semper invidia rem in deteriore parte interpretatur, cum miraculis doctrina, ac vitæ sanctimonia manifesta fieret Christi Divinitas. Origenes tract. 18. in Matthæum; ait: Cæci media luce querebant in qua potestate Sol terras calefaceret. Propriâ potestate, radiisque suis Sol calefacit Orbem. Eundem in modum potestate propria, radiisque propriis ac divinis, lux mundi Christus, tot donis, ac beneficiis calefaciebat mundum, atque illuminabat.

D. Hieron. D. Paschas.

Origen.

50.

Hæc facis: Illa particula, hæc: variè, & diversimodè refertur. Quidam ad doctrinam, qua docebat in templo; ut D. Hieronymus. Origenes, Paschasius ad miracula. Alii ad ejectionem venditium in templo. D. Chryostomus. Theophylactus, Euthymius. Qui ait: De ejectione conqueverunt eorum, qui vendebant in templo: Simpliciter tamen dicendum existimo, quod ad illa omnia refertur, ac proinde cum dicitur, Quis dedit potestatem, autoritatem nempe, & jus docendi in templo, ab illoque ejiciendi vendentes, & ementes, ac convocandi populum, ut tibi tanquam Messis acclament, Hosanna: totque etiam miracula, ac miracula faciendi.

D. Hieron. D. Paschas. Origenes. D. Chryf. Theophyl. Euthym.

Respondens autem Jesus dixit eis: Clare, & directè non respondit Jesus ad eorum interrogationem, tum quia ipsi non erant digni, tum etiam ut notat Chryostomus, ne eorum furorem, ac invidiam magis accenderet, sed declinaret, & ita una interrogatione proposita, Judæorum interrogationi respondet, ac eorum malitiam confundit, ut statim explicio questione sequenti.

51.

D. Chryf.

QUESTIO VI.

Quare Christus D. non respondit directè Judæis ad suam interrogationem, sed indirectè, alia interrogatione interposita?

52.

Difficultas

Questionis.

Poterat Christus D. directè respondere interrogationi Judæorum dicens quod illa signa, & prodigia faciebat suâ suprema potestate, utpote Dei filius, cui Pater omnia dedit in manus; quod poterat inservire ad magnam declarationem, & explicationem fidei: tamen suâ altâ sapientia noluit, sed interrogationi, eorum aliter interrogatione respondit, cujus rationes quantum fas investigamus.

53.

D. Chryf.

Respondet primò D. Chryostomus, in Imperfecto, homil. 39. & ait: Non quidem, ut respondentes audiant, sed ut impediatur interrogatio; quia ipse præceperat: Nolite Sanctum dare canibus. Deinde etiam si dixisset, nihil proficeret: quia non potest sentiri, quæ lucis sunt, tenebrosa voluntas. Interrogationem enim oportet docere, tenebrosam autem terribilis percussione confundere: non autem ei virtutem mysterii publicare. Non respondet Dominus directè, quia

Math. 7.

Ih. nisi ob suam malitiam non erant digni responsione, & quia ipsi nihil Domini doctrinâ proficerent, & inde Christus non responderet coherenter ad suam doctrinam; quia dixerat supra cap. 7. Nolite dare sanctum canibus, ne margaritas ante porcos: Secundo, quia interrogans animo simplici, docendus, ac instruendus est: interrogans vero tentando, aspero verbo percussus, ut Dominus fecit, ignominia ac confusione eos afflicendo.

Tertio: D. Hieronymus ait: Poterat Dominus aperta responsione tenuiorum animam constare, sed prudenter interrogat, ut suo ipsi, vel silentio, vel sententia condemnentur: prudenti causâ, utitur Christus Phariseorum calumniam evitando, & sua interrogatione dans occasionem, ut ipsimet Pharisei sua sententia, suaque confessione, ac judicio condemnentur, ac reprimantur in sua malitia, prudenti cautela aliquando uti, magnum discretionis dictamen est, quâ sapienter utitur Magn. Paulus: postquam interrogat de resurrectione inter Phariseos & Sadducæos: volentes eum occidere, cum inter se contenderent, ut eorum furorem declinaret. Act. 23. n. 7. & iterum appellavit ad Cæsam, ne traderetur Judæis in Jerusalem; Act. 25. n. 10. ut observant Lyran. hic infra, ad illa verba: Respondentes dixerunt, Abulens. q. 147.

Quarto: Albertus Magn. ait: Veritatem eis occultavit, ne majoris peccati daret occasionem: Noluit Dominus aperte, & clare dicere, se esse filium Dei, & a Deo accepisse potestatem, ut hoc ipsi volebant, ut inde haberent anam calumniandi, ac blasphemandi contra eum, & ipse, ut pius, ac misericors Dominus, amputat ab eis occasiones peccati, ac majoris iniquitatis.

Quinto: Noluit Christus directè respondere. Abulens. q. 146. Ut confunderet principes Sacerdotum, & ex sua ipsorum responsione confidentes se nescire, arguerentur; & ita voluit eos punire confundendo eos & respondere noluit, quia magna confusio est viro prudenti, ac magistro confiteri ignorantiam suam in eo, in quo consistit officium suum: Christus D. sua infinita sapientia voluit punire Phariseicam malitiam; quæ eum tentare ac capere in sermone intendebat; sua quæstio proposita de Baptismo Joannis, Phariseos ad has angustias reduxit, ut dicerent, Nescimus; & nulla acerbior ignominia, ac poena potest accidere viro multum præsumenti de sua scientia, ac magistratu, quàm sic coactari, ut inscientiam, suam fateatur, eique ejus inscitia obijciatur: nam ut dicitur l. 2. de regulis juris, Turpe est Patrio, & nobili viro, jus in quo versatur ignorare.

Venit Nicodemus Princeps, ac Doctor Judæorum ad Christum, cum quo habuit multa colloquia, ac quæstiones de salute animæ, & cum sermonem interposuisset Dominus de salubri Baptismo, aperte multis Sacræ Scripturæ locis significato, ut dixi tom. 2. in Evangelia, cap. 3. q. 25. n. 25. quo audito tanquam de re nova miratus est Nicodemus, & ait ei Christus D: Tu es Magister in Israël, & hæc ignoras? Joan. 3. n. 10. Quod ei dixit Christus, ut ait D. Augustinus, tract. 12. in Joan. Ille magister inflatus erat, & alicujus momenti sibi esse videbatur, quia Doctor erat Judæorum. Deponit ei superbiam, ut possit nasci de spiritu, insultat ei tanquam

Maximè considerandus animus interrogantis.

54.

D. Hieron.

Prudenti cautela utitur Christus.

Act. 23. Act. 25. Lyran. Abulens.

55. Alb. Magn. Occasiones peccati remouenda.

56.

Abulens.

Maximè considerandus animus interrogantis ad suam ignorantiam convincitur.

57.

Joan. 9.

D. August.